

# Het blijde Telegram



Rie  
Reinderhof

C.M. VAN DEN BERG-AKKERMAN

# HET BLIJDE TELEGRAM

DOOR

C. M. VAN DEN BERG-AKKERMAN



G. F. CALLENBACH N.V. UITGEVER - NIJKERK



## 1. CORRIE EN KOOSJE

Het is stil in de huiskamer.

De klok tikt duidelijk hoorbaar: Tik-tak, tik-tak!

Maar niemand luistert er naar. De poes ligt lekker voor de warme haard. Ze spint en snort en rekt haar pootjes uit, maar niemand kijkt naar haar. Niemand ziet hoe schoon zij haar glanzende velletje likt en niemand geeft haar een aaitje over haar leuke kattenkop.

Toch zijn er drie mensen in de kamer, één grote en twee kleine.

Die grote is moeder, zij zit in een makkelijke stoel en leest de krant. Af en toe ritselt het papier, dan is het weer stil, terwijl haar ogen over de krant gaan en de vele lettertjes lezen die er op gedrukt staan.

De twee kleine zijn Koosje en Corrie. Ze spelen samen in een hoek van de kamer. Ze hebben een huisje gemaakt van het overgordijn en daar zitten ze samen achter. Ze hebben zo'n pret!

Moeder hoort hen lachen. Ze is blij, dat Corrie en Koosje zo lief zijn. Nu kan ze fijn even aan vader denken. Vader is zo ver weg, vader is op zee met een groot schip en nu leest moeder de scheepsberichten uit de krant. Nu kijkt ze of vaders schip ook in de krant staat.

Ja, Corrie en Koosjes vader is zeeman. Hij vaart naar verre landen. Landen met zulke vreemde namen, dat Corrie en Koosje ze haast niet onthouden kunnen. Vader is al een

lange poos weg, zolang, dat ze nu wel heel erg naar hem gaan verlangen. Het wordt nu gauw Kerstfeest en moeder heeft gezegd, dat het best mogelijk is, dat vader met de feestdagen thuiskomt.

Heerlijk! Ze hopen er op dat dat gebeuren zal. Maar dan moet er eerst een brief van vader komen, een brief met een vreemde postzegel er op, een brief van vader uit het buitenland!

De klok tikt en de poes spint en moeder leest de krant en soms kijkt ze even door 't raam naar buiten of er misschien een postbode komt. De man met de dikke brieventas, die de brieven bij alle mensen thuis brengt. De brief moet nu heel gauw komen, weet moeder.

De brief met het grote, blijde nieuws van vader: „Ik kom naar huis!”

Zou ze daar niet naar verlangen?

Corrie en Koosje spelen achter het dikke gordijn. Eerst hebben ze winkeltje gedaan, toen gingen ze kopen en verkopen. Maar daar is nu geen aardigheid meer aan.

„Weet je wat,” zegt Koosje. „Wij spelen moedertje.”

„Ja, o ja!” roept Corrie leuk. „Dan ben jij de vader en ik de moeder en de poppen zijn onze kinderen!”

„Goed!” vindt Koos. „Dan moet jij voor me werken in huis. Je moet eten koken en het vuile goed wassen en naaien en ik ga centen verdienen!”

„Ja,” zegt Corrie, „jij moet centen verdienen! Maar ik wil geen vader die lang wegblijft. Ik wil een vader, net als Ria's vader, die elke dag thuis is, die vind ik veel liever.”

„Wat?” stuift Koosje op. „Onze vader is de liefste vader van de wereld, hoor!” Hij vliegt op Corrie toe en gaat bovenop haar liggen.

Corrie gilt het uit van schrik. „Akelige jongen,” zegt ze bijna huilend.

Moeder moet er aan te pas komen, ze moet Koos van Corrie weg trekken.

„Jongen, jongen! Wat ben je toch wild!” zegt moeder bestraffend.

Maar Koos kijkt met boze ogen naar Corrie. „Moet u maar weten wat zij zegt,” bromt hij nijdig.

„Moeder heeft het wél gehoord, Koos, maar ik geloof, dat jij Corrie verkeerd begrijpt, niet meisje?”

„'t Was toch maar een spelletje,” pruilt Corrie, „en 't is toch fijn als je vader altijd thuis is.”

„Zeker, kindje, verlang je erg naar paps?”

„Nou!” zucht Corrie. „Pappa is al duizend dagen weg geloof ik.”

„Duizend dagen? Nee, zolang niet, hoor. Het is nu ruim drie maanden, dat is zowat honderd dagen, maar moeder vindt het ook een heel lange tijd, moeder verlangt ook heel erg naar pappa en Koosje ook, nietwaar?”

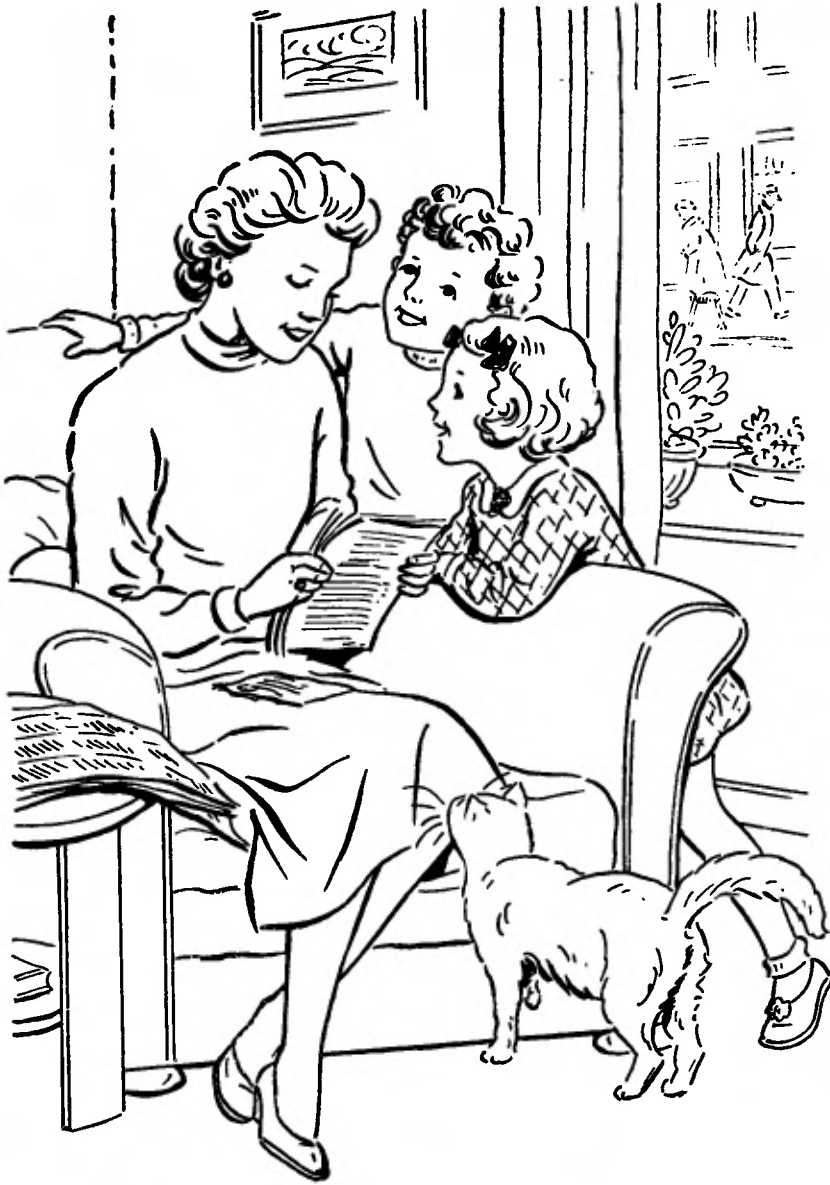
„Nogal wiedes,” zegt Koos. Net of hij het niet fijn vindt als vader komt.

„Kom, Corrie en Koosje, laten we dan maar even voor het raam gaan zitten om te schemeren. Dan vertel ik een verhaaltje en dan kijken we meteen of de postbode misschien komt. Doen?”

Ja ja! Daar komen ze al. Corrie kruipt dicht bij moeder in de stoel en Koos neemt de andere, die daar recht tegenover staat.

## 2. MOEDER VERTELT EN DAN...

Nu vertelt moeder een verhaal. Moeder kan zó mooi vertellen. Het wordt al donkerder in de kamer, maar Corrie en Koosje geven daar niets om, ze luisteren naar moeder. Moeder vertelt een sprookje, 't is een verhaal van een heel lelijk eendje, dat door iedereen geplaagd en gesard werd, omdat het zo lelijk was en dat kon het toch niet helpen! Dat eendje had zoveel verdriet, het vluchtte van de een naar de ander en iedereen zei hetzelfde, altijd weer hetzelfde: Wat ben jij voor een lelijk dier, ga weg, je hoort niet bij ons en zo werd het verjaagd, aldoor verjaagd tot het ziek van akeligheid was en net zo lief maar wilde sterven. Maar het lelijke eendje ging niet dood, het groeide en het werd groter en eindelijk werd het een mooie zwaan, met sneeuwwitte veren en een prachtige, slanke hals! Wat ben jij mooi! riepen toen de andere zwanen in de vijver waar ze zwom. Waar kom je vandaan? Zij mooi? dacht de zwaan, die eerst het lelijke eendje was. Toen vertelde ze haar verhaal, hoe ze bij de eenden geboren was en altijd door hen verjaagd en geplaagd was geworden. Je bent ook geen eend, zeiden de zwanen, je bent één van ons en wij vinden je heel mooi! Toen werd ze zo gelukkig, want nu pas begreep ze alles. Nu pas begreep ze, dat het ei waaruit zij gekomen was, per ongeluk in het eendennest terechtgekomen was. Dat was het sprookje van het lelijke, jonge eendje!



Rie  
Reinderhoff

Corrie en Koosje hebben stil geluisterd. Het is nu halfzes en buiten al helemaal donker. Maar om die tijd komt altijd de postbode; zal hij nu ook komen? Moeder doet het overgordijn nog niet dicht, ze wacht nog even . . .

Dan, o ja! Daar komt de man met de ronde pet, met de rode biezen! Hij komt regelrecht op hun huis af. Corrie en Koosje stuiven allebei de gang in. Daar is de brief, de brief van vader!

Ze brengen hem samen naar moeder. Nu is het feest, nu moet dadelijk de grote lamp aan en nu gaat moeder fijn de dikke brief met de vreemde postzegels lezen.

Moeder scheurt hem dadelijk open, ze is zo blij. Haar ogen vliegen over het papier. „Ik zal hem voorlezen,” zegt ze.

Dat doet ze dan ook. De brief komt uit Noorwegen en vader schrijft, dat hij nu gauw naar huis komt. Vóór het Kerstfeest zal vader thuis zijn, hij verlangt zo naar hen allemaal. Hij zal voor Corrie wat moois meebrengen en voor Koosje ook. Ze moeten de dagen alvast maar tellen. Daags voor het Kerstfeest is vader thuis!

Heerlijk! Moeder is zo blij. Ze pakt en knuffelt Corrie en Koosje om beurten en ze heeft tranen in haar ogen. Tranen van grote blijdschap en vreugde. En Corrie en Koosje? Ze zijn uitgelaten van pret, ze willen allebei tegelijk wat aan moeder vragen.

„Mogen we mee vader van de trein halen?”

„Of van het schip!” juicht Koos.

„Dat mag!” belooft moeder.

„En als vader 's nachts komt, dan ook?” vraagt Koosje slim.

„Dan ook!” belooft moeder nogmaals. „Dan roep ik jullie lekker uit bed, hoor!”

„Fijn, fijn!” roept Corrie vrolijk en ze danst van blijdschap door de kamer.



En Koos springt zomaar, hoepla, op de divan en moeder zegt er niets van als hij daarop vrolijk op en neer deint.  
Geen wonder, ze zijn alle drie even blij. Heerlijk is het, dat vader nu zo gauw thuiskomt!

### 3. AVOND

De overgordijnen zijn dicht en nu moeten ze eerst eten.

Moeder zingt!

Corrie en Koosje zingen ook! Hè, wat is dat prettig, zo met z'n drieën zingen. Ja, als je blij bent, móet je immers altijd zingen! Moeder dekt intussen de tafel. Drie bordjes zet ze neer. Eén voor Corrie, één voor Koosje en één voor haarzelf en bij die bordjes zet ze drie bekers, ook voor alle drie één. „Kijk,” zegt moeder vrolijk, „als vader over enige dagen thuis is, zetten wij voor de grote leunstoel ook een bordje. En dan zet moeder lekkere koffie, want daar houdt vader zo van, weten jullie wel?”

Of ze het weten!

„En dan mag ik het dichtst bij vader zitten, hè moeder?” zegt Koosje met stralende ogen.

„Niet, ik, want ik ben de kleinste,” zegt Corrie.

„Allebei even dicht,” lacht moeder blij, „en ga nu maar zitten, dan zullen we samen eten.”

Ze schikken gauw aan tafel en vouwen hun handen voor het gebed. Moeder bidt hardop, ze zegt:

„Lieve Here, wij vragen u eerbiedig of U deze spijzen wilt zegenen. Wij danken U, dat U ons zo blij gemaakt hebt. U hebt vader bewaard op de grote zee en wij zijn dankbaar, dat vader nu al zo heel gauw thuiskomt. Wilt U hem ook verder bewaren en veilig bij ons thuis brengen? Om Jezus wil, amen.”

„Amen!” zeggen Corrie en Koosje gelijk. Dan gaan ze lekker eten, boterhammen met kaas en hagelslag, heerlijk! Ze eten tot ze niets meer willen hebben! Daarna neemt moeder de kinderbijbel uit de kast. Ze leest voor zoals ze dat steeds gewend is. Corrie en Koosje luisteren heel goed. Geen wonder, wie hoort niet graag die prachtige verhalen uit de bijbel? Het is altijd jammer als moeder ophoudt, want dan moeten ze meteen naar bed. Moeder ziet toe, hoe ze zich uitkleden en als ze eindelijk onder de wol liggen, praat ze nog even na! Ze hebben nu zoveel te vertellen, telkens maar weer over vader. Ze komen er vanavond niet over uitgepraat. Moeder zit op de rand van Koosjes bed.

„Weet jullie wat moeder nu graag wou?” vraagt ze opeens.

„Nou?” zegt Koosje nieuwsgierig.

„Heel even 't grote nieuws aan oma vertellen.”

„Gaat u maar!” zegt Koosje groot. „Ik zal wel op 't huis passen!”

Moeder lacht: „Je bent een flinke jongen,” zegt ze, „maar denk er om, niet uit bed gaan, hoor; over een halfuur ben ik weer terug.”

„Goed!” zegt Koos. Hij weet best waar oma woont, 't is dichtbij en moeder laat hen nooit alleen, maar nu mag het, ja! „U hoeft u niet zo te haasten, ik vind het heus niet erg als u even weg bent.”

„Niet? Heus niet, Koosje?”

„Weet u toch wel, de Here God waakt toch!” zegt hij flink.

„Ja, mijn jongen, dat is waar, je hebt gelijk,” fluistert ze blij. Ze buigt zich nog even over Corrie heen, maar die slaapt al haast, haar ogen gaan open en dicht, open en dicht . . .

Koosje ligt muisstil in 't donker. Hij hoort hoe moeder zachtjes de voordeur sluit. Nu is ze weg. Nu is het in huis vreselijk stil. De wind rammelt aan de ruiten en de regen tikt eentonig op de dakpannen.

Koosje luistert. Hij is niet bang! God waakt immers!  
Moeder en de juffrouw op school vertellen daar dikwijls  
van en Koosje vergeet dat niet!  
Langzaam gaan z'n ogen dicht, zijn krullebol glijdt van 't  
kussen . . .  
Als moeder na een klein halfuur even zacht om het hoekje  
van de slaapkamerdeur komt kijken, vindt ze Koosje en  
Corrie allebei heerlijk in slaap.

#### 4. MET MOEDER DE STAD IN

Nu is het twee dagen voor het Kerstfeest.

Corrie en Koosje hebben geen school meer, het is kerstvacantie.

Straks mogen ze met moeder mee, boodschappen doen in de stad. Dan gaan ze samen een fijne kerstboom uitzoeken. En later, als ze thuis zijn en de boom gebracht is, gaan ze hem met z'n drieën versieren.

Fijn! Ze zullen hem heel mooi maken, want als vader komt, willen ze hem verrassen. Vader schrikt natuurlijk, als hij zo'n mooie boom ziet! Corrie en Koosje hebben de doos met versiersel al klaargezet en nu wachten ze vol ongeduld tot moeder eindelijk met hen meegaat.

Gelukkig, daar is ze. Ze trekt de voordeur met een harde slag dicht en loopt vrolijk pratend met de kinderen de straat uit. Moeder winkelt in de grote zaken, daar is een heleboel te zien. Koosje en Corrie komen ogen te kort. Overal staat het vol kerstversiersel en in sommige winkels brandt al een boom. Moeder doet veel inkopen. Ze koopt lekkers en ook nog iets nieuws voor de boom. Corrie en Koosje mogen helpen uitzoeken. Corrie kiest een prachtig gekleurd vogeltje en Koosje neemt een mooi kerstklokje met een echt klepeltje erin. Nu nog de kaarsjes en dan zijn ze klaar. Koosje trekt stilletjes aan moeders arm.

„Hoort u eens?” vraagt hij zacht.

„Wat is er, jongen?” vraagt moeder.

„Mogen wij zelf een kaars hebben?”

„Ja ja, ik ook, moeder?” vraagt Corrie. „Ik wil graag zo'n hele grote . . .” Ze strekt daarbij haar armen zo wijd uit, dat ze alle drie moeten lachen. Net of er zulke grote kaarsen bestaan! Maar moeder vindt vandaag alles goed en de winkeljuffrouw mag hen laten kiezen.



Met een kleur van verrassing kijken ze toe, wat de juffrouw op de toonbank uitstalt en dan nemen ze natuurlijk de grootste en dikste kaars die er bij ligt. De kaars die het allerlangste kan branden.

Als moeder betaald heeft, gaan ze de winkel uit en wandelen regelrecht naar de kerstbomenmarkt. Nu gaat moeder uitzoeken. Ze wil een mooie boom hebben. De kerstbomenman is zo vriendelijk. Hij laat moeder verschillende bomen zien, tot ze er eindelijk een uitgekozen heeft.

„Daar zult u plezier van hebben, mevrouw,” zegt de koopman vrolijk.

„Ik hoop het,” lacht moeder terug. „Maar beste man, wij kennen op het Kerstfeest toch een veel diepere vreugde. U ook?” vraagt moeder zacht.

„Ja ja!” zegt de koopman ernstig. „Als deze bomen al lang verdord zijn, is het nog feest in mijn hart, mevrouw.”

„Dan bent u een gelukkig mens, koopman,” zegt moeder, terwijl ze haar portemonnee uit haar tas haalt om hem te betalen.

„Moeder, waarom is die koopman gelukkig?” vraagt Koosje nieuwsgierig.

„Omdat hij de Here Jezus liefheeft,” zegt moeder zachtjes aan zijn oor.

„O!” knikt Koosje begrijpend. Hij kijkt de koopman goed aan, maar deze let helemaal niet op hem, hij praat alleen tegen moeder.

„Moet de boom vandaag nog bezorgd worden, mevrouw?”

„Heel graag,” zegt moeder, „en wel liefst zo gauw mogelijk.”

„Ik kan hem wel dragen!” roept Koosje vlug.

„Nee, beste jongen, daar ben jij nog te klein voor, je moet eerst nog een beetje groeien,” grapt de koopman. „Maar mevrouw, als u 't geen bezwaar vindt, kan Dries, m'n loopjongen, wel met u meegaan, dan hebt u de boom meteen thuis.”

„Ja-ja,” juicht Koosje blij, „dan wijs ik hem de weg. 't Mag wel, hè moeder?”

„Vooruit dan maar,” knikt moeder toegeeflijk.

De jongen staat meteen klaar en samen met Koosje loopt hij moeder en Corrie vooruit. De jongens praten druk met elkaar. Koos heeft eigenlijk voortdurend het woord. Hij vertelt van vader die al zo heel lang op zee is en zulke verre reizen maakt en dat hij nu eindelijk weer eens thuiskomt. Nieuwsgierig is hij ook. „Verdien je veel centen met kerstbomen wegbrengen?” vraagt hij opeens.

„'t Gaat nogal,” zegt Dries kort.  
„Wat is „nogal”?” vraagt Koosje. „Is dat veel?”  
„Soms wel en soms niet. Soms sjouw je een kwartier met een boom en krijg je niets, dan pakken de mensen hem zomaar van je aan.”  
„O! Dat is ook niet aardig! Nou, van mijn moeder krijg je best wat, hoor!” verzekert Koosje.  
„Fijn!” grinnikt Dries plezierig. „Dus jouw moeder is niet gierig?”  
„Mijn moeder gierig? Helemaal niet! Mijn moeder geeft alles weg!”  
„Alles?” schatert Dries ongelovig. „Geef ze jou ook weg?”  
„Rare!” zegt Koosje beledigd. „Welke moeder geeft nu haar kinderen weg?”  
„Je bent een leuk knulletje,” zegt Dries. „Is je vader kapitein van het schip?”  
„Nee, stuurman! Mijn vader heeft een mooie jas aan en een ronde pet op met zilveren bandjes. Mijn vader staat altijd op de brug als het schip vaart.”  
„Behalve als hij slaapt zeker,” spot de oudere Dries ondeugend.  
„Jij brengt toch ook geen kerstbomen weg als je slaapt, wel?”  
„Nee, jô, maar ik droom er weleens van. Ik droomde gister, dat ik de grootste boom van de wereld dragen moest . . . en benauwd dat ik het had! Ik sleepte hem over de straat, omdat ik zo moe werd! En toen werd ik opeens wakker, omdat mijn moeder me aan mijn oor trok. Ze had al zo dikwijls geroepen, zei ze.”  
„Ik droom nooit zo raar,” zegt Koosje. „Hé zeg, dáár moet je niet heen, déze straat moet je in, sufferd! Hier wonen we, op nummer vijftien!”  
„Deftig huis, zeg!” bewondert Dries gul. „Ik kan wel zien, dat je vader kapitein is!”



„Niet! Stuurman, jô!”

„Goed, stuurman dan, maar hij is toch ook zo'n beetje de baas aan boord. Daar is je moeder, zie je?”

De sleutelbos rammelt reeds in moeders hand. Dries heeft de boom neergezet. Hij wacht op een fooi voor 't brengen. Moeder geeft hem twee dubbeltjes.

„Dank u wel, mevrouw,” zegt hij, blij met de goede beloning. Hij haast zich om weg te komen. „Dag, Koosje!” groet hij joviaal naar z'n kleine vriend.

„Dag, Dries!” gilt Koos nog een paar keer.

„Tegen mij zegt hij niets,” pruilt Corrie ontevreden.

„Wat hindert dat nu, Corrie. Kom, dan gaan we vlug naar binnen, 't wordt al zo donker!”

„Ja-ja!” Ze duwen elkaar vol verwachting de gang in. De voordeur gaat dicht en moeder draait meteen het electrisch licht aan. Maar wat is dat? Er ligt een brief op de mat, een brief met vreemde postzegels. Moeder raapt hem dadelijk op, haar hand heeft een beetje terwijl ze de enveloppe bekijkt.

„Een brief van vader,” zegt ze verwonderd, „wat vreemd, wat vreselijk raar zo kort voor zijn thuiskomst. „Ze haast zich de kamer in, scheurt de brief onmiddellijk open en dan . . .??

## 5. WAT VRESELIJK VERDRIETIG

Dan léést moeder de brief! Ze heeft haar mantel nog aan en haar hoed nog op, ze gaat niet eens zitten. Stáánde leest moeder de brief van vader. Haar blijge gezicht ziet niet vrolijk meer, ze kijkt al donkerder, al verdrietiger, terwijl haar ogen langs de letters vliegen.

„Moeder, moeder, vertel eens gauw wat vader schrijft,” vragen Corrie en Koosje ongeduldig.

„Ja-ja,” zegt moeder zacht, „komen jullie maar bij me, kinderen . . .”

„Ik weet het al,” roept Koosje boos, „vader komt natuurlijk niet!”

„Jokkerd!” gilt Corrie. „Vader komt wel, nietwaar moeder? Vader komt echt, natuurlijk! Jij wil altijd plagen, nare jongen!”

„Stil, Corrie, wees toch niet zo driftig. Luister nu eens naar wat moeder zegt.”

„O moeder, zegt u dan gauw, dat vader wèl komt! Ja, hè moeder, hij komt toch, nietwaar?”

„Vader komt wel, Corrie, maar . . . maar niet morgen, Corrie, niet de dag voor het Kerstfeest, dat heeft Koosje wel goed geraden.”

„Hè??”

„Zie je nou wel,” bromt Koosje stug, „ik zag het aan uw gezicht!”

„Maar, maar dat vind ik gemeen, dat . . . dat vind ik . . . ik . . .”

Corrie weet opeens niet meer wat ze zeggen moet, ze barst in wanhopig snikken uit. „Nu . . . nu ben ik helemaal niet blij meer,” stottert ze schreiend.

Koos huilt wel niet zo hard, maar hij moet toch ook met de rug van zijn hand wat tranen wegvegen. Hij is net zo verdrietig als zijn zusje.

„Ik zal jullie alles vertellen, kinderen,” zegt moeder bewogen. „Vader kan het niet helpen! Het schip moet eerst de havenstad Antwerpen aandoen. Dat is een grote plaats in België en eerst daarna komt het naar Rotterdam. Dat is een onverwachte opdracht van de Maatschappij. De bevelen van de directie moet de kapitein opvolgen, ook al vindt hij het niet prettig.”

Ja, dat weten Corrie en Koosje wel. Het schip is van de Maatschappij en de directie is de baas. Maar wat is dat nu toch vreselijk verdrietig. Nu dachten ze fijn Kerstfeest te vieren met vader en nu is het weer mis, nu is vader er weer niet!

„Ik . . . ik vind het een akelige snert-ridectie,” knikt Corrie tussen een paar snikken door.

„Voor mijn part kan die de lucht invliegen,” moppert Koos.

„En je moet niet zeggen „ridectie” Corrie, maar directie!”

„Ja ja . . .” huilt Corrie bedroefd.

Moeder streelt haar troostend over haar hoofd. „’t Is wel heel jammer, hè kinderen? En weet je wat vader nu vraagt? Vader vraagt of moeder nu morgen naar Antwerpen komt voor een paar dagen. Of ik jullie dan zolang maar bij oma wil laten logeren.”

„Ik ga niet naar oma, nooit!” zegt Koos beslist.

„Ik . . . ook . . . niet,” zegt Corrie. „Nee, hè Koos, dat doen we niet!”

„Nee!”

„Maar kinderen toch, dat is al te erg! Wat maken jullie het moeder moeilijk. Moeder vindt het ook niet prettig om jullie

met de feestdagen alleen te laten, maar moeder verlangt toch ook heel erg naar vader. En wat zal vader verlangend naar moeder uitkijken, als de trein uit Holland binnenkomt. Moeder is altijd bij jullie met de feestdagen en haast nooit bij vader, dat weten jullie toch wel?"

„Ja!" zeggen ze zacht. Ze weten het best, o ja! Als moeder nu eens blijde Kerstdagen met vader wil hebben, mogen zij moeder dan tegenhouden? Ze kunnen toch best bij oma logeren! Wat geeft dat eigenlijk? Vader komt nu toch niet, dat is voorbij!

„Gaat u maar, moeder," zegt Koosje opeens lief, „ik zal wel voor Corrie zorgen. U mag best naar Antwerpen gaan, hoor, naar vader."

„Mijn dappere jongen," zegt moeder dankbaar.

„Ik ook dapper, moeder," zegt Corrie gauw, „ik zal niet meer huilen, heus niet."

„Mijn lieve meiske," zegt moeder blij. Ze drukt hen allebei dicht tegen zich aan. „De Here God zal ons toch een goed Kerstfeest geven, kinderen," zegt ze bewogen, „want het feest blijft hetzelfde, ook al zijn vader en moeder ver weg. We zullen er alle vier aan denken, dat de Here Jezus voor ons geboren werd en Hem daarvoor danken, hè? Jullie hier en vader en moeder in Antwerpen."

„Ja," fluistert Corrie dromerig in moeders arm.

Koosje antwoordt niet, hij vindt het toch alles heel, heel moeilijk, maar hij wil natuurlijk zijn best doen. Nooit zal vader van hem mogen zeggen, dat hij niet flink is, o nee!

## 6. NAAR 'T STATION

Nu brengen Corrie en Koosje moeder naar de trein. Dat mag van oma. Oma gaat zelf ook mee. Oma zal natuurlijk op Corrie en Koosje passen. Corrie en Koos logeren niet bij oma, maar oma logeert bij Corrie en Koos. Dat is zo afgesproken met moeder en oma heeft beloofd, dat ze het zo prettig mogelijk zal maken voor hen. Dat is waar, maar moeder gaat nu weg en vader komt niet thuis. Dat is heel jammer en verdrietig, dat kunnen Corrie en Koosje zo dadelijk nog maar niet vergeten. Toch zeuren ze er niet meer over, want als je zeurt, ben je kinderachtig en dat willen ze zeker niet zijn!

Nu brengen ze moeder naar de trein, moeder, die naar Antwerpen gaat, waar vader is met het grote schip. Vader, naar wie ze al zo lang verlangen. Ze hebben al zo'n boel over vader gepraat, dat ze nu onderweg niet veel meer zeggen. Moeder is ook stil, alleen oma praat telkens wat. Vader is de zoon van oma en oma houdt heel veel van hem. Ze vraagt of moeder hem de hartelijke groeten wil overbrengen en over Corrie en Koosje hoeft ze helemaal niet ongerust te zijn, want oma zal goed voor hen zorgen.

Moeder knikt verstrooid. Ja, ja, dat is oma best toevertrouwd! Dan komen ze op het grote station. Het is daar erg druk. Een heleboel mensen wachten op de trein, dezelfde trein waar moeder mee gaat. Het duurt niet lang, dat wachten, want al spoedig glijdt de lange elektrische trein het station binnen. Nog een vluchtig afscheid, een hand en een kus en dan gaat



moeder tussen de vele reizigers de wagen in. Nog even wuiven en groeten en dan verdwijnt de trein even vlug als hij gekomen is. Spoedig is er al niets meer van hem te zien, dan een stip in de verte. Het gaat razend snel! Corrie en Koosje zijn er beduusd van. Nu is hun moeder ècht weg!

„Kom maar mee, Corrie,” zegt Koosje stil, terwijl hij haar een hand geeft.

„Ja, kinderen, nu gaan we maar gauw naar huis, hè,” zegt oma lief.

Oma is heel aardig. Ze wil hen een beetje troosten. Ze zegt:

„Jullie krijgen wat van me. Hier is een kwartje, daar mogen jullie voor kopen wat je zelf wilt!”

„O fijn, oma! Dank u wel!” roept Koosje.

„Ja fijn, heerlijk!” roept Corrie. „Wat gaan we nu kopen, Koos?”

„Weet ik nog niet, Corrie.”

„In welke winkel?”

„Dat zal oma wel zeggen.”

„Goed, kinderen, ja, oma zal jullie de weg wijzen in de stad. Kom, dicht bij me blijven, hoor, het is hier druk van de auto's.”

Dan komen ze in een stiller gedeelte, dicht bij huis. Hier laat oma hen rustig alleen, nu kunnen ze niet meer verdwalen. Samen gaan ze wat lekkers kopen, ze kijken lang voor een etalage. Ze kopen elk een zakje toverballen en lopen huppelend naar huis.

„Tik, jij bent hem,” roept Koosje en meteen rent hij weg. Corrie achter hem aan, ze holt de stoep over. Dan opeens struikelt ze over een steen. Ze valt en haar toverballen rollen over de straat. O, o, wat heeft ze haar knie bezeerd, ze moet zo huilen. Er komt bloed uit en ze loopt kreupel. Ze moet vreselijk schreien om alles. Koosje raapt de toverballen op en geeft haar gauw een hand.

„Kom mee naar oma,” zegt hij, „gauw!”

„Moeder, o moeder!” roept Corrie.

„Stil toch!” bromt Koos knorrig, „moeder hoort je toch niet!”

Dan moet Corrie nog harder huilen. O, ze vindt het zo erg, zo heel erg!

## 7. TOEN OMA KIND WAS

„Maar kindje toch, wat is dat nou?” zegt oma verschrikt, als Corrie schreiend binnenkomt.

„Die akelige straatstenen ook,” snikt Corrie.

„We hebben lesje tik gedaan, oma en toen is Corrie gevallen,” zegt Koos rap.

„O, o, wat ben jij een klein pechvogeltje. Zal oma de knie verbinden?”

„Ja ja, alstublieft . . .”

„Nou, droog dan maar gauw je tranen! Hier is een mooie, schone zakdoek. Laat de zon maar weer vlug door de regenwolken komen. Kiekeboe, Corrie huilt en Corrie lacht! Ja, 't gaat al een beetje, niet?”

„k Wou dat moeder er maar weer was,” zucht Corrie.

„Waarom, beste meid, kan oma je niet goed helpen?”

„Jawel, maar . . . maar ik verlang zo . . .”

„Dat mag je niet zeggen, Corrie,” zegt Koos vlug, „oma is net zo lief.”

Ja, dat is waar, oma is haast net zo lief als moeder. Oma heeft een pleister op de knie gelegd, nu kan Corrie alweer lopen. Ze haalt de toverballen uit haar mantelzak en gaat er mee spelen. Ze heeft er zoveel! Als ze er naar kijkt, moet ze echt alweer lachen! Dan komt de zon helemaal weer door de wolken.

Ze speelt nu met Koos in de kamer. Het is er lekker warm. De poes ligt spinnend voor de haard en in de hoek van de



kamer staat de mooie kerstboom. Het gekleurde vogeltje zit zo grappig op een dikke tak, net of het er zo af wil vliegen. Het wordt vandaag alweer vroeg donker. Oma doet de schemerlampjes aan, dat is gezellig. Corrie gaat stilletjes naar oma toe, ze leunt tegen haar knie, net of ze haar iets vragen wil. „Gaat u ons een verhaaltje vertellen?” vraagt ze even later vleierend.

„Een verhaaltje, Corrie?” zegt oma verbaasd, „ik weet geen verhaaltjes, oma kan niets meer onthouden!”

Jawel, u weet bèst een verhaaltje. 't Hoeft niet uit een boek te zijn; als het iets van uzelf is, is het ook fijn.”

„Ja, oma, vertelt u eens wat van vroeger, toen u klein was,” bedelt Koos nu ook.

Oma kucht: „Nou vooruit, dan moet het maar, ik zal het proberen.”

„Ha, hoera!” roepen Corrie en Koos tegelijk. Ze schuiven zo dicht mogelijk bij de oude vrouw. „Gaat u gauw beginnen, oma?”

„Ja, dat is makkelijk gezegd, maar ik weet niet eens wáár ik beginnen moet. Heb ik jullie weleens verteld, dat ik een weeskind geweest ben?”

„Nee, een weeskind, oma, wat is dat?”

„Domoor, dat is een kind, dat geen vader en moeder heeft,” zegt Koos.

„Dat kan Corrie allemaal nog niet weten, jongen. Nou, ik was dan een weeskind en ik woonde in een groot weeshuis...”

„Niet bij uw moesje, oma? O, wat erg!”

„Ja, Corrie, dat was zeker erg. Vroeger hadden weeskinder-tjes het heus zo prettig niet. De kinderen in zo'n weeshuis droegen allemaal dezelfde kleren. Ik had altijd een zwarte jurk aan en zwarte kousen en over die zwarte jurk kregen we een bonte, geruite schort voor, altijd en 's Zondags een witte.

„O, wat raar, waarom droeg u altijd een zwarte jurk en zwarte kousen?”

„Dat was de dracht van het huis. Al de kinderen die daar waren en dat waren er vast wel honderd, waren net eender gekleed . . .”

„O, wat een boel kinderen. Dan had u zeker wel veel pret met elkaar.”

„Nou, Koos, zoveel pret hadden wij niet, hoor. In dat weeshuis was alles heel streng. Je mocht nooit door 't huis lopen hollen en draven en als je wat lawaai maakte, waren ze er zo bij, hoor, dan kreeg je straf. Je mocht in dat huis heus niet doen wat je zelf graag wou. Alles ging er heel precies en o wee, als je de weesvader en -moeder niet gehoorzaamde.”

„Dat u dan niet weggelopen bent!” roept Koos verontwaardigd.

„Och, jongen, daar wou ik jullie nu juist iets van vertellen. Het gebeurde vaak, dat oma verdriet had, toen ze een klein meisje was; ik verlangde heel dikwijls naar mijn moeder . . . Toen Corrie straks zo zei van dat verlangen, toen dacht oma daar juist aan. Jullie moeder komt over enkele dagen weer thuis en dan is het feest, nietwaar, als vader meekomt. Mijn moeder kwam nooit meer en mijn vader had ik nooit gekend. En dikwijls verlangde ik zo. O! Ik mocht weleens bij een tante logeren, dan was ik erg blij. Ze was heel lief voor me, maar ik moest toch altijd weer naar het weeshuis terug. En soms was ik zo verdrietig, dan hunkerde ik naar de vrijheid. Op een middag, ik weet zelf niet hoe het kwam, ben ik eens weggelopen. We speelden op de speelplaats met de andere kinderen, mijn zusje en ik. Opeens greep ik haar handje en ik stapte de poort uit. Een klein eindje de stad door en toen waren we op de Dijk. Ik liep hard, want ik was bang. Ik liep zo hard, dat mijn zusje begon te schreien. Ze wou niet meer voort, omdat ze te moe werd. Ik had spijt, dat ik haar mee-

genomen had. Ik beloofde haar van alles, maar ze wou niet stil worden. Toen zijn we samen in het gras gaan zitten en ik plukte bloempjes voor haar en eindelijk werd ze stil. Maar na een poos begon ze opnieuw te schreien. Honger, honger, riep ze zonder ophouden, ik moet eten. Ik wist geen raad. Ja, ik voelde zelf ook wel, dat het tijd werd voor de maaltijd, maar ik had nu eenmaal niets bij me.

Ik ben met haar naar een boerderij gegaan en ik was helemaal niet verlegen. „Heeft u misschien wat te eten voor ons?” vroeg ik de vriendelijke boerin. „Kom, maar binnen, kinderen,” zei ze. Ze gaf mijn zusje en mij brood en melk en praatte ondertussen met mij. Ze vroeg me alles. Ze zei, dat het dom van me was, weg te lopen. Ik moest immers toch weer naar het weeshuis terug. De Here God zal wel voor je zorgen, m'n kind, zei ze. Want God is een Vader voor de wezen. Ze streelde me langs m'n wangen, ze was goed voor mij. M'n beste kind, zei ze, je moet al je verdriet maar aan de Here God vertellen, hoor, Hij hoort je en Hij zal je helpen, heus! Ik knikte en ik keek haar aldoor aan. Ik wou, dat u mijn moeder was, zei ik tegen haar.

Ze lachte. Ik zou je best als mijn dochter willen hebben, zei ze. Dat vond ik erg prettig. Maar ondertussen kwam de boerenwagen voor en de boer reed ons zo gauw mogelijk terug naar het weeshuis.

Mijn zusje vond de rijtoer zo fijn, ze zat te juichen van vrolijkheid. Maar ik lachte niet, ik was bang voor de straf die komen zou, mijn hartje klopte van wilde angst. Ja, onze wegloperij was al lang gemerkt en overal werd naar ons gezocht. De boer vertelde tegen de weesvader hoe hij aan ons kwam. Hij gaf me een hand voor hij wegging. „Dag, Riekie,” zei hij, „als je van de weesvader mag kom je nog maar eens een dag op visite.”

Maar de weesvader deed net of hij 't niet hoorde, hij was vre-

selijk boos op mij en nooit durfde ik vragen of ik een dag naar de boer mocht. Ik heb die vriendelijke mensen nooit meer teruggezien . . .”

„En . . . en kreeg u èrge straf, oma?”

„Nou, dat was niet mis. Ik werd in een klein, donker kamertje opgesloten. Naar mijn gevoel vreselijk lang en ik huilde zo, ik kon niet tot bedaren komen. Maar niemand had medelijden met mij en ik werd zo moe van 't huilen. Eindelijk bedaarde ik. Ik leunde met mijn hoofd op mijn armen. Toen was het net of er iemand tegen mij sprak, of ik een vriendelijke stem hoorde, die tegen me zei: Je moet al je verdriet maar aan de Here God vertellen, Hij is een Vader voor de wezen en Hij zal voor je zorgen, mijn kind. Dat had die aardige boerin gezegd, wist ik opeens. Ik heb gebeden in dat kamertje en toen ben ik rustig geworden. De Here God heeft me geholpen en dat grote verdriet uit mijn hart weggedaan . . .

Veel jaren later is oma met opa getrouwd. Opa was zeeman, net als jullie vader, hè? Als opa op zee was, was oma ook heel dikwijls alleen. Soms als het stormde en de zee wild was en opa zo erg lang weg bleef, was het heus niet altijd prettig, maar oma wist gelukkig altijd, waar ze met haar zorgen heen kon, want dat had ze jong geleerd. Dat moeten jullie ook maar onthouden, kinderen. Aan de Here God mag je àlles vertellen, goed en kwaad en de Here Jezus heeft ons zo liefgehad, dat hij Zijn leven voor ons gegeven heeft. Dat Hij op aarde wilde komen als een klein kindje en daarom vieren we morgen Kerstfeest. Willen we daar eens van zingen, Corrie?”

„Ja, oma!”

„Goed! Dan moet jij maar een versje zeggen.”

„In Bethlehems stal . . .”

„Dat is prachtig, Corrie, begin maar.”

Nu zingen ze samen. Drie verschillende stemmen klinken. Koos bromt een beetje, maar zij zingen alle drie van de Heiland die om onzentwil arm werd, hoewel Hij rijk was en de heerlijke hemel verliet, om ons gelukkig te maken. Na het zingen blijft het even stil. Corrie leunt dromerig tegen oma's borst. Dan slaat ze opeens haar armen om oma's hals. „Hoor es oma,” fluistert ze zacht.

„Ja, meiske.”

„Ik houd het meest van vader en moeder . . . en dan nog heel, heel veel van u, hoor . . .”

„Lieverd,” zegt oma gelukkig, „wat zijn wij rijk, hè?”

„Nou!” knikt Corrie blij. Ze is ook rijk! Ze heeft een lieve vader en moeder en een oma . . . en dan is Koos er nog, Koos, die haar wel eens plaagt, maar met wie ze tòch ook fijn spelen kan . . . Zij woont gelukkig niet in een weeshuis en zij draagt geen zwarte jurken, o nee! Ze is een heel gelukkig kind, hoor.

## 8. KERSTFEEST MET OMA

Het is nog donker als Corrie wakker wordt. Het blijft nu 's morgens ook zo lang donker. De dagen zijn maar kort. Het is laat dag en voor dat je het weet, is het alweer avond. Ze wipt het bed uit en trippelt 'zachtjes over de koude vloer. Brrr, wat griezelig aan haar blote voeten! Even het gordijn openschuiven en naar buiten kijken! Wat is het nog stil op straat! Het regent, de straten spiegelen van 't nat! Brrr, ze moet nog maar een poosje in haar warme bed kruipen. Met een vaartje schiet ze weer onder de wol; zo, dat is beter dan voor dat koude raam.

Maar ze ligt nog niet lang, of kijk, daar is oma om haar te roepen. Ze moet opstaan en Koos ook, want de dag is begonnen. Wassen, tandenpoetsen en aankleden en dan vlug naar beneden, naar de kamer. Oma lacht zo geheimzinnig terwijl ze Corrie helpt. Zou ze een verrassing hebben? Zou ze net als moeder doen met het Kerstfeest? Zou ze . . . nee, Corrie vraagt niets!

Vol verwachting loopt ze achter oma naar beneden en daar is Koosje ook juist. Dan gaat de deur open . . .

„O!” roept Corrie verrast, ze drukt haar hand tegen haar mond. „Oooo!”

„Kaarsen!” juicht Koos vol verrukking.

„Wat heeft u het mooi gemaakt, oma!” zegt Corrie blij.

„Ja, kinderen, vandaag is het feest, Kerstfeest en dat gaan wij blij vieren, hoor,” zegt oma vrolijk.

Corrie en Koosje hollen naar hun plaats bij de tafel. Wat ziet alles er dolgezellig uit en wat heeft oma de tafel leuk gedekt! Mooi, zacht papier ligt met klokken en bloemen van groen er op en rode hulstbessen en brandende kaarsjes. O, wat is dat fijn! En wat is het prettig om aan zo'n mooie tafel te eten. Nu is het helemaal niet zo erg, dat moeder weg is! Ze praten zo vrolijk met elkaar.

„Zouden vader en moeder nu ook aan zo'n feesttafel zitten, oma?” vraagt Koosje.

„Dat denk ik wel, jongen,” zegt oma. „Want het Kerstfeest wordt over de hele wereld gevierd, in alle landen.”

„Ja, oma,” roept Corrie blij, „want wij zingen op school: Er gaat door alle landen, een trouwe kindervriend . . .”

„Goed zo, Corrie! En die kindervriend is de Here Jezus, hè?”

„Weet ik,” zegt Corrie trots, „en de Here Jezus houdt van de kinderen!”

„De Here Jezus houdt van alle mensen, Corrie. Hij wil niet, dat er eentje verloren gaat. Zo, en nu gaan jullie beiden natuurlijk mee naar de kerk.”

„Ja, oma, ja!”

De klokken luiden al. Bimbam, bimbam! Wat is dat een feestelijk gehoor. En de kerk wordt zó vol! De kerk wordt helemaal vol mensen en kinderen. Corrie en Koosje zitten fijn naast oma. Ze luisteren naar de dominee die het kerstverhaal voorleest, die vertelt van wat er eeuwen geleden op aarde gebeurd is in een donkere nacht. Toen brak opeens de hemel open en de engelen zongen het mooiste lied: „Ere zij God en vrede op aarde.” Zij zongen het voor de herders, omdat de Heiland geboren was . . .

En als de mensen in de kerk dat lied gaan zingen, doen Corrie en Koosje flink mee! Het orgel jubelt het „Ere zij God” en bij „Vrede op aarde” speelt het zo zachtjes, zo mooi! Het is

jammer als het uit is. Het is jammer als ze weer over de koude, natte straat gaan.

Maar nu gaan ze fijn weer naar huis. Oma heeft hun een prettige dag beloofd. En, 't wordt een heerlijke dag, heus, hoor! De uren vliegen om. De kerstboom mag branden en de grote, dikke kaarsen van Corrie en Koosje ook . . . Het . . . het is net of moeder toch niet weg is, of ze heel, heel dichtbij is . . . Corrie móet het even in oma's oor fluisteren.

Oma knikt! Oma begrijpt dat best!

„Omdat vader en moeder aan jou denken en jij aan hen, dáárom is dat zo, kind,” zegt ze vriendelijk.

„En omdat wij u hebben,” roept Koosje leuk.

Wat moeten ze daarom lachen.

„Wij drietjes kunnen best Kerstfeest vieren, hè?” zegt oma.

„Wij zullen wel maken, dat we ons niet vervelen!”

Het zijn allemaal kleine grapjes die ze maken. Nee, vervelen doen Corrie en Koosje zich niet, maar dat er in hun hartje een groot verlangen komt, dat kunnen jullie toch wel begrijpen!

En dat verlangen groeit aldoor. Wanneer zullen vader en moeder komen? Wanneer? Ze willen dapper zijn. Ze kunnen bèst wachten!

Nog één nachtje slapen? Twee, drie misschien? . . .

Ze weten het niet . . .

Ze wachten . . . wachten tot vader en moeder komen uit Antwerpen.

Vader, die ze wel honderd dagen niet gezien hebben!



## 9. HET TELEGRAM

Eindelijk zijn er drie dagen om. Corrie en Koosje spelen weer in de kamer. Ze zitten weer achter het grote gordijn, dat net een klein huisje is in de hoek. Oma breit sokken voor vader en ze zingt ondertussen een mooi versje. Haar stem beeft een beetje als ze zingt en haar breinaalden tikkelen lustig.

„Corrie en Koosje zingen niet. Ze praten zachtjes met elkaar.

„Weet je wat ik wou, Corrie? zegt Koosje dromerig.

„Nou, wat dan?” vraagt Corrie nieuwsgierig.

„Ik wou, dat vader en moeder opeens binnenkwamen!”

„Ja, ja! Dat de deur openging, zomaar, en dat ze opeens binnenstapten, zeg! Wat zou ik blij zijn!”

„En ik,” zegt Koos, „ik zou dadelijk op vaders rug springen.”

„En ik zou vader honderd zoenen geven, . . . ja! Maar dat gebeurt natuurlijk niet . . .”

„Nee, dat gebeurt natuurlijk niet, maar wat dan?”

„Ja, wat dan? Komt er eerst een brief van vader, Koos?”

„Weet ik het! Misschien komt vader met het schip, of met de trein, of met de autobus!”

„En dan heeft vader zo'n hele grote koffer, weet je wel, waar zo'n boel in zit . . .”

„k Wou, dat ik een schip van vader kreeg, of een trein of een auto . . .”

„En ik een pop of een serviesje . . .”

Rang! Daar gaat opeens de bel. Corrie en Koosje schrikken allebei vliemensvlug overeind!

„Ik ga opendoen!” roept Corrie.

Ze hollen samen naar de deur en staan met opgewonden gezichten voor een grote postbode, die hen een brief overhandigt.

„Alsjeblieft, een telegram!” zegt hij leuk en meteen fietst hij weer weg.

O, een telegram! Koos doet gauw de deur dicht. Nu naar oma



met de dichtgeplakte enveloppe. Oma staat al te wachten.

„Een telegram?” zegt ze blij. „Dat zal van vader zijn, kinderen; geef maar hier, dan maak ik het dadelijk open . . .”

„Zie je wel!” roept ze vrolijk. „Vanavond komen vader en moeder thuis. Hier, Koos, lees zelf maar, daar staat het!”

O, dat kan Koos best! Hij leest woord voor woord hardop, zodat Corrie het ook kan horen: „Kom . . . vanavond . . . thuis . . . Aankomst halfnegen op station . . . moeder en vader.”

„O, wat ben ik vreselijk blij!” roept Corrie, terwijl ze in haar handen klapt van plezier.

„En ik!” roept Koos. „Oma, we mogen toch mee naar 't station, hè?”

„Ja natuurlijk, dat mag, jullie mogen vanavond lang opblijven!”

„Heerlijk, fijn!”

„Ik wou, dat het alvast maar avond was,” zucht Koos ongeduldig.

„'t Gaat gauw genoeg, hoor,” troost oma, „de klok staat niet stil.”

Dat is waar, maar o, wat duurt het nog lang voor het tijd is. Corrie en Koos kijken telkens en telkens weer op de klok. Corrie kan nog niet lezen, maar Koos heeft haar verteld, dat de grote wijzer op twaalf moet staan en de kleine op acht, als ze de deur uit mogen. En dat onthoudt ze best! Maar eindelijk is het gelukkig tijd. Eindelijk mogen ze zich aankleden van oma.

Weldra zijn ze in de donkere straat. Corrie loopt aan de ene kant van oma en Koos aan de andere . . . en ze weten haast niets meer te praten, zo vol verlangen zijn ze, alle drie. Ja, oma net zo goed, hoor!

De stad is vol lichtjes en de hemel vol sterren! 't Is zo'n mooie avond, 't is alles zo wonderlijk heerlijk . . .

„Als ik later zeeman ben, oma, komt u mij dan ook van de trein halen?” vraagt Koos.

„Och, jongen toch, moet jij ook al gaan varen, zeg?”

„Tuurlijk!” zegt Koos, „net als vader en opa en als ik thuiskom, stuur ik ook een telegram, ja, dat doe ik. En . . . en misschien breng ik dan wel wat moois voor u mee; komt u dan ook aan de trein?”

„Als oma 't beleven mag, ja, hoor jongen, dan kom ik.”

„O! Maar misschien ben ik dan wel getrouwd!” zegt Koos.



„Ha-ha!” lacht Corrie.

„Ho-ho!” lacht oma. „We hebben de tijd nog, Koos! Hoeveel jaar ben je?”

„Zeven toch al.”

„Ja, dat is een heleboel!”

„Daar is het station, mag ik vooruit, oma?”

„Nee, bij me blijven, Koos, de trein komt geen minuut eerder, al loop jij nog zo hard.”

„Ja, dat is waar!” Maar Koos heeft z'n hand al uit oma's hand gehaald. Hij kàn bijna niet meer wachten. Maar dat hoeft gelukkig ook niet. Ze staan nog maar even op het station en dan schiet de trein al met een vaart binnen. En een

mensen dat er uit komen! Tien, twintig, vijftig! Waar zijn moeder en vader nu?

„Ik zie ze!” gilt Koos.

„Waar?” zegt Corrie.

Maar daar zijn ze al. O, 't gaat alles nu zo gauw! Corrie wordt plotseling door twee sterke armen opgetild en dan is het Koos z'n beurt . . .

Oma schudt vader en moeder de hand en ze zijn allemaal zo blij, zo vrolijk! En buiten het station staat een auto klaar, daar heeft vader voor gezorgd. Het is een taxi en daar gaan ze allemaal in en dan rijden ze in een wip naar huis! Koos op vaders knie en Corrie bij moeder. En ze hebben zoveel te vertellen. Ze raken niet uitgepraat!

Wat is het die avond feest in huis. Vader heeft z'n grote koffer opengemaakt en nu krijgen Corrie en Koos een cadeautje. Corrie krijgt een mooie pop in vreemde klederdracht en Koos een vliegtuig. En oma krijgt een lekkere, warme sjaal voor de koude winter.

Vader vertelt van zijn reizen. Van verre landen en nog veel meer. Maar hij is toch erg blij, dat hij nu voor een poosje eens thuis is. Bij zijn vrouw en bij Corrie en Koosje.

## INHOUD

	Blz.
1. Corrie en Koosje . . . . .	3
2. Moeder vertelt en dan . . . . .	6
3. Avond . . . . .	10
4. Met moeder de stad in . . . . .	13
5. Wat vreselijk verdrietig . . . . .	18
6. Naar 't station . . . . .	21
7. Toen oma kind was . . . . .	24
8. Kerstfeest met oma . . . . .	30
9. Het telegram . . . . .	33